

■ TEODOR MAZILU

Miraculoasele, surprinzătoarele legături dintre mișcarea fizică și viața cea foarte personală

Mărturisesc că sportul a jucat un rol foarte important în educația mea morală și chiar estetică. Am visat întotdeauna să fiu un „inter-stinga“ desăvirșit, m-am simțit obligat, față de mine însumi și față de contemporanii mei, să fiu zvelt, să fiu ager, să am reflexe prompte și, în măsura condițiilor concrete date, să fiu chiar frumos. Gide nu exagerează prea mult când spune că fiecare om este responsabil de chipul lui; mișcarea fizică îi dă omului șansa rară de a avea drept de veto asupra înfățișării sale. Adolescent, bintuit de neliniști, terorizat sau fermecat de idei complicate și de bolta instelată a cerului, invitat să iau gustarea în labirinturi metafizice, adăpostit în maghernițe tragicomice, găseam în iarba verde a stadioanelor o stare de echilibru, bucuria elementară, trufașă în fața vicții. Sportul avea darul binecuvîntat de a-mi aminti elementele fundamentale ale naturii, apa, soarele, lumina, de a nu săvârși greșeala bicisnică de a le privi de sus. În clipa în care trăiești drama profund omenească de a fi ratat o lovitură de la 11 m., sufletul se îmbogățește cu aceste magnifice, multicolore suferințe înfantele, și se fortifică, devine mai rezistent în fața adevăratelor confruntări ale existenței. Am suferit îngrozitor de cîte ori echipa în care jucam pierdea pe teren propriu, am suferit cumplit de cîte ori nu reușeam să înscriu, chiar cînd mă aflam singur cu veșnicia și cu poarta goală; din toate aceste neplăceri am căpătat energia și gustul de a merge mai departe.

Am să dau un exemplu rupt din viață pentru a demonstra, în carne și oase, că o activitate sportivă dusă cu pasiune poate îndulci pină și loviturile amoroase ale sorții. Din dorința de a demonstra adevărul „tezei“ mele, am să pun pe altarul ei bineintenționat o pagină din zbuciumata mea biografie. Eram tînăr, băteam mîncea, adoram fotbalul și iarba verde a stadioanelor și căutam, în același timp, pe măsura posibilităților, absolutul în iubire. La un moment dat, prin capriciile naturii, icoana viselor mele, recte, domnișoara Mioara, s-a îndrăgostit brusc, tragic și primăvăratice, de un alt tînăr, incomparabil mai brunet și mult mai punctual. Ea era și zveltă, dar și foarte sinceră, și, ronșîind „floricel“, mi-a mărturisit adevărul crud. Dar mi l-a mărturisit într-un moment în care, din nefericire pentru ea, nu eram apt de suferință sufletească, fiindcă în ziua în care ea înțelesese că nu pe mine mă iubește, ci pe celălalt, eu înscrisesem trei goluri de la distanță, fusesem — și m-au susținut și gazetarii de specialitate — „într-o formă de zile mari“. Eram atît de mîndru de performanța mea fotbalistică, de faptul că promovasem într-o echipă de divizia B, de laudele antrenorului, de îmbrățișările coechipierilor, încît nu puteam să realizez nici o dramă sentimentală, îmi era indiferent dacă sînt iubit sau nu, aveam un sentiment de triumf, mă gîndeam, glorios și tragic ca un împărat roman: „nu mă iubește Mioara, dar, în schimb, înscriu goluri de la distanță“.

Sportul ne ajută, deci, și în viața personală, ne ajută să dăm lucrurilor măsura lor exactă, să nu transformăm în dezastru micile, inevitabilele accidente ale existenței. Nu sînt de acord cu cei care foloșesc pină și alpinismul, bocancii de schi și liniștea zăpezii ca pe o formă de ironie la adresa celorlalți. „Mă auz să schiez în Poiana Brașov, să admir zăpada și brazii, fiindcă n-am încredere în oameni“. Dacă n-ai încredere în oameni, dacă n-ai încredere în albul zăpezii, stai acasă, la domiciliu, și nimeni n-o să se supere. „Nevoia de sport este nevoia de copilărie și copilăria este felul nostru înalt, spre care vom tinji pină la adinea bătrîneți“.